

Η Χριστιανική Ηθική μετά τη σάρκωση του Θεού Λόγου [3ο μέρος] (Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός († 2009))

/ [Πεμπτούσια](#)

Οι θεόσοφοι Πατέρες μας, οι πραγματικοί αυτοί ψυχολόγοι που ήσαν «διδασκτοί Θεού», μας αποκάλυψαν τα μυστικά αυτών των καταστάσεων. Μας αποκάλυψαν ότι στον μακράν της θείας Χάριτος άνθρωπο η δύναμη του κακού βρίσκεται εντός της καρδιάς, ενώ η Χάρης απ' έξω. Αντίθετα, στον άνθρωπο που έλαβε τη Χάρη, η Χάρης βρίσκεται εντός της καρδιάς του, το δε κακό απ' έξω. Έτσι ο άνθρωπος που βαπτίστηκε και έλαβε τη Χάρη γίνεται «δυνάμει» καλός· του λείπει το «ενεργεία» καλός, που θα επιτευχθεί εάν φυλάξει τις θείες εντολές μετέχοντας στο πλήρωμα της Χάριτος διά των Μυστηρίων της Εκκλησίας. Τότε θα μπορεί να λέει με τον Πάυλο, «Πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» (Φιλιπ. δ' 13).

Ο Κύριός μας Ι. Χριστός, διά της ενανθρωπήσεώς Του έγινε και παραμένει το

αιώνιο πρότυπό μας, και «ουκ απέστη πάντα ποιών έως εις τον ουρανόν ανήγαγεν ημάς και την βασιλείαν αυτού εχαρίσατο την μέλλουσαν». Διά των εντολών Του έδειξε το δρόμο, διά του βίου Του έδειξε τον τρόπο και διά της Χάριτός Του, η οποία βρίσκεται συνεχώς αποταμιευμένη στο Σώμα Του, την Εκκλησία, μας έδωσε τη δυνατότητα της επιτυχίας.

Διερωτάται τώρα κανείς: Μετά από τη χειροπιαστή αυτή πραγματικότητα, όπου «εχθροί όντες, κατηλλάγημεν τω Θεώ» (Ρωμ. ε' 10), μετά από το μάθημα που διδαχθήκαμε, μετά από το «θείον επάγγελμα» όπου εσπουδάσαμε και το οποίο δεν μας αποφέρει ως έσοδο αξίες υλικές και προσωρινές, αλλά τη ζωή και την αιωνιότητα, είναι δυνατό να μας μένει καιρός για μάταιες ασχολίες; Πράγματι, τι θα μας χρειαζόταν άλλη ασχολία εκτός από τις απόλυτες ανάγκες της συντήρησής μας; Αυτό εννοούσε κι' ο Παύλος όταν έλεγε, «τα άνω φρονείτε, ου ο Χριστός εστίν...», διότι «το πολίτευμα ημών εν ουρανοίς υπάρχει» (Φιλ. γ' 20).

Επειδή όμως βρισκόμαστε ακόμα στη γη αυτή, πρέπει να ζούμε «χρώμενοι μεν τω κόσμω, αλλά μη καταχρώμενοι αυτού» (Α' Κορ. ζ' 31)· δηλ. να ζούμε κατά το νόμο της χρείας και όχι της επιθυμίας. Δυστυχώς, σ' αυτό συχνά είμαστε απρόσεκτοι και ράθυμοι, γι' αυτό ο Κύριός μας με πολλή πικρία ανέφερε κάποτε ότι οι άνθρωποι του «αιώνος» τούτου (δηλ. οι μακράν του Θεού) είναι συνήθως «φρονιμώτεροι υπέρ τους Υιούς του φωτός εις την γενεάν την εαυτών» (Λουκ. ιστ' 8), δηλ. πιο ενεργητικοί, πιο αποφασιστικοί στις επιδιώξεις τους, παρά οι υιοί του φωτός, οι πιστοί χριστιανοί.

Ας προσέξουμε τώρα μερικά ακόμη σημεία από το βίο του Χριστού μας τον οποίο καλούμαστε να μιμηθούμε: Έλεγεν ο Κύριός μας για την αδυναμία του σατανά να αποκτήσει οιονδήποτε δικαίωμα ή εξουσία πάνω Του: «Έρχεται ο του κόσμου άρχων, και εν εμοί ουκ έχει ουδέν» (Ιω. ιδ' 30)· και πάλι· «θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιω. ιστ' 33)· και· «Ιδού δίδωμι υμίν την εξουσίαν του πατείν επάνω όφρων και σκορπιών και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού» (Λουκ. ι' 19).

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και σε μας, όταν ζούμε εν Χριστώ. Εκείνος του οποίου άλλοτε είμεθα δούλοι και υποχείριοι, ο σατανάς, δεν βρίσκει πια καμμιά θέση μέσα μας· έτσι, μπορούμε να πούμε μαζί με τον Δαβίδ «του εχθρού εξέλιπον αι ρομφαίαι εις τέλος» (Ψαλμ. 9, 7). Όταν πάλι δειλιούμε λόγω της σφοδρότητος των παθών και της αμαρτίας, ο Χριστός μας δυναμώνει λέγοντάς μας· «θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον» και «επικάλεσαί με εν ημέρα θλίψεώς σου και εξελούμαί σε» (Ψαλμ. 49, 15). Και όταν η αδίστακτη μανία του εχθρού επιμένει να κτυπά, μας υπενθυμίζει ότι μας έδωσε τη δύναμη όχι μόνο να αντιστεκόμαστε, αλλά και να

«πατούμεν επάνω όφρων και σκορπιών και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού».

Όπως προαναφέρθηκε, αυτό επιτυγχάνεται όταν, «ενδυόμενοι» τον Χριστό κατά το βάπτισμα, εισέρχεται εντός της καρδιάς η Χάρις και εξορίζεται το κακό. Η τυραννική δύναμη του κακού, που προηγουμένως εβίαζε τον άνθρωπο και στραγγάλιζε την ελευθερία του, τώρα δεν έχει εξουσία επάνω του, διότι εναπόκειται στον άνθρωπο να υπακούσει, ν' ακολουθήσει, ή να αρνηθεί.

Ο πιστός που έχει «ενδυθεί» τον Χριστό, έχει την ικανότητα να διακρίνει και ν' αποφασίσει, και ν' αντισταθεί, διώχνοντας τον εχθρό με οποιοδήποτε τρόπο κι αν αυτός είναι καλυμμένος. Το παράδειγμα του Κυρίου μας όπου νήστευε κι αγωνιζόταν στην έρημο είναι για μας ο φωτεινός οδηγός πλεύσεως στο τρικυμιώδες αυτό πέλαγος της ζωής. Για μας είχε κάμει εκείνο τον αγώνα στην έρημο. Γι' αυτό κι ο καθένας μας, δυναμωμένος από τη χάρη Του, ας επαναλαμβάνει μαζί Του: «Ύπαγε οπίσω μου, σατανά· Κύριον τον Θεόν μου προσκυνήσω, και αυτώ μόνω λατρεύσω» (Ματθ. δ' 10).

[Συνεχίζεται]